

Giriş

Kulaklarında hissettiği dayanılmaz çınlamaya eşlik eden şiddetli bir baş ağrısıyla kendine gelen Pinhole, yattığı yerden doğrulmaya çalışırken, duyduğu acıdan bir anda yüzünü ekşitti. Bilinci vücudundan önce kendine gelmeye başladığından, yapmayı düşündüğü şeyden vazgeçip tekrar yatar pozisyona geçti. Ağzının içi kupkuru olmuş, sanki dili ağız boşluğunda kendinden başka hiçbir şeye yer bırakmamacasına iyice şişmişti. Buna rağmen dilini oynatmayı deneyerek tükürük bezlerini uyarmayı başardı.

Dilinin nemlenmesiyle birlikte tanıdık bir tat aldı. Bu tadı daha önce birçok kez –özellikle yaralandığı zamanlarda– deneyimlemişti. O zamanlarda olduğu gibi, şimdi de ağzının içi kanın kendine has pasla karışık demirimsi tadıyla dolmuştu. Yutkunmaya çalışarak kurtulmayı denese de başarılı olamadı.

Olduğu yerde hareketsiz ve savunmasız bir şekilde yatmak Pinhole'a göre bir davranış olmadığından, vücudunu değilse bile sadece kafasını kaldırarak etrafına bakınmaya çalıştı. Ancak göz kırpar gibi sürekli yanıp sönen tavan lambasının cılız ışığında nerede olduğunu kestirebilmek oldukça zordu. Yetersiz olan ışığın görüşü azalttığı yetmezmiş gibi bir de görüntülerin titrek bir şekilde üst üste binmesi bilincinin tam olarak yerine gelmesini daha da zorlaştırıyordu. Gözlerini kapadı ve o an için yapabileceği tek şeyi, yani aradan geçen kopuk zaman diliminde neler yaşandığını hatırlamaya çalıştı. Başta görüntüler biraz karmaşık ve bulanık olsa da yavaş yavaş netleşmeye, anlamlı bir hale gelmeye başladı.

NBL merkezindeki kör katta –yani profesörün tüm dünyadan gizli olarak yürütmeyi başardığı İsa Peygamber’in klonu olan küçük Yeşu’nun tutulduğu, türlü optik yanılsama ve bir-iki küçük ama akıl dolu mimari düzenlemeyle katlar arasına sakladığı yerde– şiddetli bir çatışma yaşandığını hatırladı. Çatışmanın sonunda profesörün iriyarı yardımcısı Lion’ın parçalanmış bedeni yıkıntıların altında kalmış; ancak yaşayacağını tahmin bile edemediği bu feci sondan hemen önce Lion, onu sırtından vurmuştu. Bunu hatırlayınca yattığı yerden zor da olsa doğruldu ve elini sırtına götürdü. Ancak ne hissettiği bir acı vardı ne de eline bulaşan bir kan.

Eline baktığı sırada, aynı eliyle Yeşu’nun nabzını kontrol ettiğini ancak ufacık bedeninde herhangi bir atım hissedemediğini anımsadı. Zavallı çocuk, Lion’ın son anda etrafa hedef gözetmeksizin yağdırdığı kurşunlardan kaçmayı başaramamış ve hemen oracıkta can vermişti. Sırtındaki ölümcül yaraya bir de masum bir çocuğun haksız ölümünün verdiği vicdan azabı eklenince, yaşamak için direnmeyi bırakmış ve kendisini bekleyen ölüme teslim olmak üzere Yeşu’nun küçük bedeninin yanına uzanmıştı. Ancak hatırladığı son şey, boylu boyunca yerde yatarken, profesörün –ya da iddia ettiğine göre biyolojik babasının– üzerine eğilmiş haldeki endişeli yüzüydü. Bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiydi ama gerçekten işittiğinden mi yoksa profesörün dudak hareketlerinden mi böyle bir kaniya vardığından emin değildi.

Tam kendisine ölümsüzlük ilacı Ambrosia’yı enjekte etmeye yeltenmişti ki, kolundan tutup onu durdurduğunu anımsadı. O an, dünyaya gelmelerine farklı yöntemlerle vesile olduğu her iki insanın da ölümünü izlemek profesöre ağır gelmiş olmalıydı çünkü o her şeyi yapmaya muktedir, egosu zekâsıyla yarışır adamı ilk defa ağlarken görmüştü. Sonrasında da gözünü şimdi olduğu yerde açmıştı.

Zor da olsa oturur pozisyona geldi ve hareket etmesinin yarattığı baş dönmesi geçinceye kadar sırtını hemen arkasındaki duvara yaslayarak beklemeye karar verdi. Ancak vücudu tahmin ettiğinden çok daha zayıf düşmüştü. Beklerken kırpıştırmaya başladığı gözkapakları her geçen saniye daha da ağırlaştı. Bir süre sonra başı istemsizce öne düştü ve kendini baygınlıkla karışık uykunun cazip kollarına bıraktı.

1

Masmavi göğe yükselme arzusuyla alabildiğine uzamış sığla ormanının, insanın yaşama aşkını körükleyen toprakla karışık muhteşem kokusunu içine çekti. Aldığı her nefesle yaşamı birkaç dakika daha uzuyordu sanki. Tazelendiğini hissetti ve ciğerleri acıyana kadar nefesini tuttu. Oksijenin kanına karıştığını ve bir nehrin denize kavuştuğu gibi parmak uçlarına kadar yayıldığını mutlulukla fark etti. Vücudundaki her bir hücrenin yenilendiğini duyumsayabiliyordu.

Aldığı hazdan mı yoksa yoğun oksijenden mi olduğunu bilemediği bir sebepten başı döner gibi oldu ve en yakınındaki kadim ağacın gövdesine tutundu. Ellerini belki de asırlara tanıklık etmiş ağacın nemlenmiş kabuğunun kıvrımları arasında gezdirdi. Yüzünde nedenini anlayamadığı bir tebessüm belirdi. Mutluydu. Belki de hayatında ilk defa kendini mutlu hissetti. Doğanın tam kalbindeydi; onunla bütünleşmiş ve bir parçası olmuştu.

Yakınındaki sığla ağacının yıldızı andıran geniş yaprağından süzülen ve en ucunda toprağa kavuşmak için sabırsızlanan çiy tanesini gördü. Uzandı, dalı kendine doğru çekti ve çiy tanesine daha yakından baktı. Doğada bu kadar temiz, berrak ikinci bir şey daha olamayacağını düşündüğü sırada çiy tanesi yüzüne damladı, yanağından usulca süzüldü ve bir çocuğun annesine duyduğu özlem gibi toprağına kavuştu.

Neden orada olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu; umurunda da değildi. Gözleri, birbirlerine sevgiyle sokulmuş ve dallarıyla kucaklaşmış ağaçların izin verdiği ölçüde etrafını taradı. Bulunduğu yerden uzakta yemyeşil tepeleri ve arasından bir tüy tanesiymiş gibi düz ama aynı zamanda bir volkan gibi

karşı konulamaz bir şekilde akan çağlayanı görebiliyordu. Çağlayan, etrafında bir su bulutu oluşturarak altındaki hayat kaynağı turkuaz göle dökülüyordu. Birdenbire içinde o göle girme konusunda bir arzu belirdi.

Adımlarını sıklaştırdı, çağlayana yaklaştıkça hızını daha da artırdı. Freni olmayan bir motosiklet gibi ağaçların arasından kıvrılarak bayır aşağı son sürat ilerliyordu. Hızlandıkça etrafının önce silikleştiğini, sonra da değişmeye başladığını anlamadı bile. Bakışlarını kenetlendiği çağlayandan ayırabilse ve etrafında olagelen değişimleri fark edebilseydi, önce sığla ağaçlarının bir bir yok olduğunu, yeşilin tonlarının ilkin sarıya, sonra da alev kırmızısına döndüğünü fark edecekti. Hatta vücudunun fazlaca ısınmasının nedeninin yaptığı süratli koşudan değil, kendini yavaş yavaş sarmaya başlayan ve bir şeyler yapmazsa lavdan parmaklarını üzerine kenetleyecek olan alev kapanından kaynaklandığını anlayacaktı. Kâğıda düşen bir su damlasının etrafa yayılmaya başlaması gibi tenine yayılan sıcaklıkla birlikte, çağlayanla arasındaki mesafeyi kapama arzusu da arttı. Çağlayanın gürül gürül dökülen soğuk suyu, şu an hararetine çare olabilecek tek şeydi belki de.

Gözleri etrafta olup biteni görmediği gibi, bastığı toprağı ve toprak yüzeyinden bir karış yükselen ağaç köklerini de görmedi. Sanki civardaki ağaçlar arasında toprağın altında bir iletişim ağı vardı ve ağaçlar bu hatlar boyunca ilerleyen kökleri aracılığıyla birbirleriyle iletişim kuruyordu. Ateşin yok edici sıcaklığına direnerek henüz ruhunu teslim etmemiş ağaçlar; kendilerini kurtarabileceğini umdukları tek kişiyi girdiği halüsinojenik rüyadan çıkarabilecekleri beklentisiyle bir plan yapmıştı âdeta. Sözde kurtarıcının, yerinden oynatılan bir halının yüzeyinde oluşan kıvrım misali topraktan çıkan ağaç köküne takılmasıyla birlikte ayakları yerden kesildi ve yaklaşık üç metre havada süzüldü. Yerle teması da acılı oldu. Süratinin de verdiği ivmeyle bayırdan

aşağı yuvarlanmaya başladı. O zaman bir şeylerin ters gittiğini ve ne kadar hızlı koşarsa koşsun, bu değişimlerden kaçamayacağını anladı.

Olduğu yerde doğruldu, korku ve endişe dolu gözlerle etrafına bakındı. Manzara korkunç olduğu kadar, sürekli bir devrim içindeydi de. Yakınındaki ağaçların kimi devriliyor, kimi de sanki toprak altındaki bir güç tarafından dünyanın merkezine doğru çekiliyordu. Uzaklardaki dağ sıralarıysa mütemadiyen değişime uğruyor ve yerlerini yıkık binalara, terk edilmiş şehirlere bırakıyordu. Karşıdaki yıkık şehirle arasındaki vadide şimdi lavdan bir nehir akıyordu. Bulunduğu yerdeyse alevler artık dayanılmaz bir hal almıştı. Durup neler olduğunu anlamak ve içine düştüğü bu yerden nasıl çıkacağını kestirebilmek oldukça güçtü. Belki ağaçlık alandan çıkabilirse alevlerden kurtulurdu.

Tam yuvarlanmadan önce koştuğu istikamete doğru yönelecekti ki alevlerin yıkıcı etkisine daha fazla dayanamayan bir ağacın, üzerine doğru devrilmeye başladığını gördü. Hızlıca sağa sola bakındı ama alevlerin, tıpkı bir örümcek ağı gibi etrafına bir set çektiğini ve koşmaya niyetlendiği istikamet dışındaki tüm kaçış yollarını kapadığını fark etti. Mecbur tekrar koşmaya başladı ancak biraz önceki koşusu sırasında yorulan kasları ona ihanet ediyordu. Kendini bir bal kavanozunun içindeki sinek gibi hissetti. Her adımda ayağı yere yapıyor ve yapışan ayağını kaldıracak için daha çok çabalıyordu. Devrilmekte olan ağaç en az yirmi metreydi ve yan tarafa kaçamadığı sürece ezilmekten kurtulması imkânsızdı. Şimdi kendini dizlerine kadar bala batmış hissetti.

Olduğu yerde sıçrayarak uyandı. Hızlıca gözlerini kırptırıldı ve alevlerin yerine loş bir karanlıkla karşılaşınca gördüğünün bir rüya, daha doğrusu bir kâbus olduğunu anlamakta gecikmedi. Rüyasındaki alevlerin arasında koşmaya çabalarken sarf etti-

ği efordan mı yoksa bulunduğu yerin sıcaklığından mı bilinmez, terden sırlıslıkam olmuştu. Ne zamandır baygın olduğunu ve gördüğü kâbusu düşünmekten vazgeçti; nerede olduğunu kestirebilmek için gözlerini kısıp etrafa bakındı. Tavandan damlayan suların zeminde çıkardığı seslerden ve burnuna gelen kesif küf kokusundan, buradan daha önce geçtiğini anımsadı.

Geçmişini hatırlamayı bırakıp da şimdiki zamana döndüğünde, pizzacıdan NBL merkezine geçen gizli tünelde olduğunu anladı. NBL merkezine yaklaşık yüz metre uzaklıktaki pizzacı, NBL'den çıkan cansız deneklerin yakıldığı bir krematoryumu perdelemek amacıyla kurulmuş paravan bir işletmeden başka bir şey değildi. Tünelin NBL tarafı meydana gelen seri patlamalardan sonra yerle bir olduğuna göre, çıkış için geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Ellerinden destek alarak ayağa kalkmak için hamle yaptığı sırada sol avcunda bir şey olduğunu fark etti. Bu her neyse, o zamana kadar fark etmemiş olmasına şaşırı. Ayağa kalkmayı başarıp avcunu açtığı anda bunun bir harici bellek olduğunu gördü. Üzerindeki etikette anlamını bilmediği bir sözcük yazılıydı. Bunun kendisine bırakılan bir ipucu olduğu kesindi ancak şu an içinde bulunduğu şartlar gereği harici bellek üzerinde daha fazla kafa yormanın anlamsız olacağını düşünerek küçük aygıtı daha sonra detaylı bir şekilde incelemek üzere cebine attı. Son bir kez etrafa bakındıktan sonra kendisini çıkışa götüreceğe doğru yürümeye başladı. Pizzacının hemen altında yer alan krematoryum tarafına yaklaştıkça yerdeki kül miktarında da fark edilir bir artış göze çarpıyordu. Ancak göze çarpan tek şey, taş zeminin üstünde yaklaşık yarım santimlik bir tabaka oluşmasına sebep olan kül değildi. Profesörle birlikte bu tünele girdiklerinde oluşan ve hâlâ tazeliğini koruyan ayak izlerinin tam aksi yönünde, çıkış istikametine doğru başka bir ayak izinin daha olmasıydı. Tam titreşim ışığın altına geldiğinde çömeldi ve küldeki izi detay-

lıca inceledi. Profesörün gelirken bıraktığı ize çok benzemesine rağmen tam olarak aynı olduklarına emin olamadı. Çaresizce doğrulup yürümeye devam etti. Önce tünel kapısından, sonra da ikiz fırınların olduğu krematoryum bölümünden geçerek kendisini açık havaya çıkaracak merdivenlere adım attı.

O an bilmeseyse bile, arkadaşlarının özveri dolu çabalarıyla son bulacak arayışının başladığı yer, tam olarak burasıydı.

2

“Bu iş böyle olmayacak, bir yerde hata yapıyoruz Pin.”

Masanın başında oturan Aras, okuma gözlüğünü önündeki kâğıt yığınının doğru atarak, çaresizlik dolu bakışlarını karşısında cevap beklercesine oturan Pinhole’a dikti. Geçmişte yaşadığı hayatının en heyecanlı, en güzel, en unutulmaz ama tüm bunlara rağmen türlü entrika ve sırlarla dolu macerasını düşündü.

Ancak sırlar ve gerçekler eninde sonunda ortaya çıkıyordu. Yaklaşık bir yıl önce, tıpkı çılgınlığı gibi araştırmalarıyla da sınır tanımayan ve aynı zamanda Pinhole’un babası olan dâhi profesörün insani değerlere uygun olmayan gizli çalışmaları da ortaya dökülmüştü. O dönem bir hayli gündem sıkıntısı yaşayan medya, çölde su bulmuş gibi bu olayın üstüne atlamış, insanları iradeleri dışında denek olarak kullanmak başta olmak üzere, gen kaçakçılığı ve insan klonlama gibi akıl almaz olayları haftalarca dünya gündeminde tutmuştu.

Kan emici medya, ısrarlarının bir meyvesi olarak da olayların, Neuro Boost Research and Development Laboratories (NBL) ile olan bağlantılarını gün yüzüne çıkarmayı başarmıştı. Ağır yaralanan dokuların, çok daha hızlı bir şekilde onarılması için nörobiyolojik ve genetik araştırmalar yapan NBL, hükümetle kamuoyu baskısına daha fazla dayanamamış, birçok başkentteki NBL laboratuvarlarıyla birlikte merkez laboratuvarını da apar topar kapatmıştı.

Ancak bu hamle bile hükümetlerin, yaptırımları arasında ölüm cezası da olan birtakım önlemler almasını durdurmaya yetmemişti. Bununla birlikte gen kaçakçılığı, insan klonlama ve gen modifikasyonlarıyla insanlığın genetik mirasının bozul-